

El punt de vista

ELS NOUS ESCLAUS

El treballador afroamericà no ha de veure en l'immigrant irregular una amenaça, sinó un aliat

JESSE
Jackson*

La celebració del Primer de Maig va començar als Estats Units amb la lluita per aconseguir una jornada de treball de vuit hores. Ara se celebra a tot el món, i en canvi als Estats Units passa bastant desapercibuda. Que adequat, doncs, que aquest any els treballadors immigrants de tot el món hagin revistcut aquell dia fent una marxa per defensar la seva dignitat, dotant d'energia tot un moviment en pro de la justícia social. Marxen per donar visibilitat a les seves idees, perquè no tenen vocació ni de víctimes ni de simples peons, sinó que volen ser els subjectes de la seva pròpia història en aquest país.

Els nous immigrants busquen allò que precisament ha fet gran els Estats Units: tenen set de democràcia i llibertat, feina i seguretat per a les seves famílies; lluiten pels seus drets de ciutadania i per deixar enrere qualsevol índex de repressió i pobresa. Als treballadors d'aquest país amb salaris baixos —la majoria afroamericans— els preocupa que els empresaris estiguin utilitzant immigrants per desplaçar-los, per prendre's els seus bons llocs de treball, per fer que els sous baixin i de-

bilitar l'organització del treball.

Però la resposta no és anar generant treballadors pobres. És més aviat pujar el salari mínim (que està congelat des del 1997); promoure l'organització de sindicats, una economia amb plena ocupació, i castigar empresaris donats a explotar i a contractar treballadors de manera il·legal.

PART DE LA ràbia contra els immigrants procedeix de treballadors que comprensiblement tenen por quan veuen que les tasques de manufactura es contracten a l'estranger, i que el seu lloc està sent reemplaçat per feines mal pagades al sector serveis.

Cada onada d'immigrants inspira odís i retòrica contra la immigració. «Manades d'estrangers il·legals», diuen, es colen per les fronteres per robar-los als americans les seves feines. Aquest crit ja es va sentir arran del *perill groc* que va desembarcar en la llei d'exclusió xinesa del 1882. Anava dirigida contra els immigrants irlandesos i italians de finals de segle XIX, que descrivien com a borratxos, violents, mandrosos i dissoluts. Els emigrants afroamericans del Sud eren insultats com a esquirols a *The White Worker* (El treballador blanc).

I ara es diu que els immigrants mexicans i altres sense papers representen una amenaça per als afroamericans i altra gent pobre, per no dir res del perill que diuen que re-

presenta per a tot aquest estil de *vida americà*. L'odi porta a la violència: fa unes quantes setmanes, l'alcalde de la ciutat de Los Angeles, **Antonio Villaraigosa**, i el subgovernador de Califòrnia, **Cruz Bustamante**, rebien amenaces de mort. I ja circula per internet un videojoc amb el títol de *Matar mexicans*.

Els immigrants de generacions anteriors, incloent-hi els afroamericans, haurien de veure els nous treballadors sense papers com a aliats, no com a amenaces. Comparteixen amb els afroamericans una història de repressió, d'estar subjectes a una feina d'escarràs, que enduria l'àni-

No podem perpetuar una classe inferior tallant-li els camins cap a la ciutadania

ma, quan l'alternativa era simplement no tenir cap feina.

A mesura que cada onada d'immigrants comença a exigir salaris justos, drets humans o ciutadania, són denunciats com a amenaça a l'estil de *vida nord-americà*. Surten crítics que advoquen per enviar-nos de tornada a l'Àfrica, a Mèxic o a la Xina, o per desplaçar-nos a reserves natives encara més remotes, fins i tot als que fa que vivim aquí moltes generacions. Però quan l'ala dreta de la Cambra va aconseguir forçar la seva última legislació antiimmigració, per la qual es criminalitzaven 11 milions de persones que

viuen a Amèrica i a tots els que els proporcionessin qualsevol mena de servei, l'insult va esdevenir amenaça.

¿Criminals? En absolut. Són les nostres mares, pares, tietes i tiets. ¿Estrangers il·legals? No. Són els nostres amics, professors, dirigents parroquials, procuradors de la salut pública i propietaris de negocis. Siguin quines siguin les diferències que puguen tenir, queden empetides per la nostra comuna lluita per la dignitat.

NO HI HA cap ésser humà il·legal. No deixem que s'aprovi cap legislació que violi aquest principi fonamental. No podem crear una classe inferior permanent, explotada a Amèrica que, com passava amb els esclaus, no tinguin un camí que els porti a la ciutadania. Aquest nou moviment per la llibertat immigrant és abraçat per afroamericans i pel moviment per la pau i la justícia social. A poc a poc, aquelles mans que recol·lectaven cotó s'estrenyen amb les dels que conreen els enciams, connectant barris i guetos, camps i plantacions.

Tal com ho veig jo, el seu clam «*Si, se puede!*» és equivalent a aquella proclama que en anglès deia «*We shall overcome!*».

*Pastor baptista i ex candidat demòcrata a la presidència dels Estats Units.

©Tribune Media Services

PETIT
OBSERVATORI

JOSEP MARIA

Espinàs

¿UNA
PROVOCACIÓ
OBLIDADA?

Es comentariistes polítics analitzen aquests dies les conseqüències del fet que ERC proposi el no en la votació del nou Estatut. Que si guanya el sí, com és previsible, passarà això; que si guanyés el no, que passaria allò altre.

A més a més de la formulació de pronòstics, sempre arriscada, hi ha la valoració del canvi de plantejament de la direcció d'ERC a causa de la pressió dels seus militants. La direcció buscava un vot de compromís, i les bases, majoritàriament, han defensat un vot francament negatiu. Aleshores ha aparegut la discussió sobre si és preferible que una cúpula de partit prengui les decisions polítiques o si, al contrari, siguin els militants els que imposin una línia d'actuació a través d'acords assemblearis.

És una discussió molt interessant com a teoria, però, a la pràctica, la contradicció entre direcció i militància té una dosi inevitable de trauma. Tot-hom hi diu la seva, però jo, com a espectador, i lector de diaris, trobo que no s'ha destacat prou la importància d'una frase que va dir d'una manera pública i solemne el senyor **Alfonso Guerra**: que el projecte d'Estatut que havia aprovat el Parlament de Catalunya ha quedat «*cepillado*».

Cepillar, en el castellà popular, vol dir *carregar-se* alguna cosa. Fins i tot es diu d'algú que va matar una altra persona, «*se lo cepilló*». Veure, i escoltar, **Alfonso Guerra** presumint, satisfet, que a les Corts de Madrid s'havien «*cepillado*» l'Estatut aprovat a Barcelona, havia de desencadenar alguna mena de reacció, em sembla. Perquè **Guerra** és, ni més ni menys que el president de la Comissió Diputats del Congrés dels Diputats! I en ple procés de negociació, això era, per part de qui havia de ser imparcial, una provocació directa al Govern **Maragall** i també al PSC.

Aquest és, per mi, l'escàndol. En qualsevol Congrés europeu, el del «*cepillado*» hauria hagut de dimidir. Però ara toca, pel que sembla, que aquí ens posem a discutir per un sí o per un no... ≡

el pols de
la premsa
internacionalCARLOS
EldordiESPERANÇA EN
LA CRISI DE L'IRAN

Fins i tot abans que se'n conegués el contingut, la carta que el president iranià ha enviat a **George Bush** ha generat en alguns diaris europeus unes expectatives que contrasten amb el rebuig que la iniciativa ha rebut per part del Govern nord-americà. A més a més d'anomenar-ho «*jugada sensacional*», **Rudolph Chimelli** s'ha preguntat al *SÜDDEUTSCHE ZEITUNG* si el text pot suposar el principi del final de la confrontació dels Estats Units i l'Iran: «*Ahmadinejad ha escollit hàbilment el moment propagandístic. [...] Creix el nombre de veus que demanen negociacions directes entre les dues parts. El president del Comitè de Política Exterior del Senat nord-americà, el republicà Richard Lugar, ha parlat de la seva utilitat*».

▶▶ «*Ahmadinejad ha mostrat novament la seva capacitat de sorprendre el món*», ha dit el *FINANCIAL TIMES* a la informació que obria la seva edició d'ahir: «*És improbable que la carta contingui concessions en el contenciós nuclear. Però l'annunci ha provocat especulacions sobre la possibilitat d'un diàleg entre els Estats Units i l'Iran, una iniciativa que els governs europeus estan urgint com la millor manera de resoldre la disputa. [...] Els intermediaris del mercat petrolífer han vist la carta com l'indicador d'un risc de crisi més baix en aquell mercat, i això va fer que el preu descendís dos dòlars per barril a les places europees i nord-americanes*».

▶▶ L'editorialista de *LE FIGARO* ha fet una anàlisi més política, però no menys esperançada, de la iniciativa: «*En el seu pols amb la comunitat internacional, l'Iran sempre ha mirat de dividir l'adversari. [...] Des d'un punt de vista tàctic, demostra que l'Iran està disposat a iniciar converses directes amb els Estats Units, que és el que desitgen russos, xinesos, europeus i un nombre creixent de nord-americans que graviten al voltant del Govern. Des d'un punt de vista estratègic, el text d'Ahmadinejad mostra que l'Iran vol arrencar de Washington el reconeixement de la república islàmica, malgrat la seva adscripció a l'eix del mal. [...] Les seves crides perquè Israel sigui esborrat del mapa fan molt difícil que Bush accepti aquestes converses. Però, malgrat això, els Estats Units han de parlar amb l'Iran. Sobretot perquè s'ha d'evitar, sigui com sigui, que la república islàmica es doti de la bomba. I, a més a més, perquè ningú està convençut que l'actual estratègia pugui tenir èxit*».

▶▶ Aquesta ha estat l'opinió de *LE MONDE*:

El *Süddeutsche Zeitung* subratlla que creixen les veus perquè EUA parli amb Teheran.

«*Enfront del xantatge iranià, l'alternativa no està entre la mala i la bona resposta, sinó entre una resposta arriscada i una altra que ho és encara més. Ara, els Estats Units no poden ni s'han de negar a explorar totes les vies que permetrien sortir de l'escaldada que s'anuncia*». I abans de conèixer l'existència de la carta, *THE NEW YORK TIMES* feia la reflexió següent: «*Angela Merkel s'ha consolidat com la líder europea que ha de ser tinguda en compte. [...] Durant la seva visita recent als Estats Units ha parlat sobre l'Iran, i esperem que Bush l'hagi escoltat. El seu missatge bàsic ha estat que la millor manera de convèncer l'Iran que abandoni el seu programa d'armament nuclear és la paciència i la diplomàcia pas a pas. [...] Merkel no ha estat ambivalent: ha dit que sota cap circumstància l'Iran pot tenir la bomba. Però també, que les amenaces militars només compliquen les coses*».